2n Festival literari
Castell de Canyelles

Relat: A l'ombra del castell

Autor: Jaume Albert Ollé Manuel

Categoria: Català

Premi del certàmen:
obra de l'escultor i artista
Francesc Barceló

Ajuntament de Canyelles

Diputació Barcelona

A L’OMBRA DEL CASTELL

Jaume Albert Ollé Manuel

Li agraden els dies de pluja, aquell no ha estat una excepció. Allí assegut dins del vehicle, mirant com aquells núvols cendrosos s'allunyen del castell de Canyelles i s'encaminen a deixar la seva càrrega humida sobre una altra població. Segurament caurà sobre Vilanova i la Geltrú. Això li fa dibuixar un lleu somriure, que veu reflectit al retrovisor, mentre encén un altre cigarret –ja en són uns quants– i es diu a si mateix, que aquell, aquell tampoc serà un dia de sort, com a molt un dia més, que s'ha anat complicant, però que, al cap i a la fi, haurà de resoldre, com sempre, com li han ensenyat i té ben après de la Universitat del carrer, que mai et falla, que no et deixa, i que com a molt, i si no vas amb compte, et passa per damunt.

Amb l'escalfor de la calefacció del vehicle els vidres s'han anat entelant. El baf espès, humit que s'ha format li dificulta veure amb claredat. Ha perdut de vista aquella dona. Tampoc és capaç de veure gaire més enllà. Es diu a si mateix que no tardarà a aparèixer. La veu de l'experiència, que sempre funciona, li diu que sempre tornen. No té per què preocupar-se, en pocs minuts podran continuar aquella festa que han deixat a mitges. La inoportuna trucada que ha rebut aquella rosa oxigenada, els ha interromput en plena feina. Tot i que li ha molestat la interrupció no ha dit res veient la cara de la dona.

–Ho sento, és important...– li ha dit ella amb un somriure entremaliat, per justificar-se, mentre descavalcava del seu damunt. Tot seguit baixa del vehicle per atendre la maleïda trucada, amb aquella música de bolero impertinent –...disculpa, he de contestar, oi que no et sap greu "nen"?...

Li havia dit nen**,** i sí que era un nen, de vegades força trapella, molt complicat segons com es mirés, i al que no se'l podia deixar a mitges. A ell no, ell era dels que acabava les coses. Ho feia a temps, sempre**.**

Així i tot, es va voler relaxar, ja hi hauria temps per rematar el que havien deixat a mig fer. Aquella rosa de cabells platejats no estava gens malament. Tot i rondar la cinquantena havia de reconèixer que disposava encara d'un bon cos, segurament modelat per algunes operacions, però això a ell tant li feia. Veure com es movia i notar com se li arrapava al cos ja li estava bé. Fins ara perfecte, amb ganes de més. També el rostre, ara vist de prop feia justícia a les fotos que havia vist en aquella aplicació de contactes de sexe madur, el més adequat per a la seva edat, i també la que més li agradava. Res com una dona madura i experimentada per portar-lo a l'èxtasi. Ja feia temps que havia abandonat la recerca de cossos més joves, no el satisfeien. Ell

tampoc volia quedar malament. Tot i sentir-se fort i en forma, mai se sabia quan podies ser tu qui fallés, per això preferia un territori conegut per moure's sense dificultat, cossos madurs i lliures que únicament busquen sexe i plaer sense lligams ni complicacions.

Va fer una llarga xuclada al cigarret i va tancar els ulls un moment. Aquell lloc a l'ombra del castell li portava molts records; un viatge a un passat en blanc i negre, també de les primeres fotos en color, esgrogueïdes pel pas del temps un xic llunyà. Records de quan ell era un xaval i passava llargs estius a casa dels avis materns, a la caseta que tenien a Canyelles, prop d'on era ara mateix, lluny del pis de Vilanova, d'infaust record. Una capsa de llumins on varen malviure molts anys ell, la seva germana i els pares. Una mena de rusc on convivien un munt de famílies obreres, gent humil i treballadora que cada dia al matí s'aixecava per anar a les fàbriques de la població, en silenci, interpretant un concert que al matí anava creixent amb intensitat, que al migdia es transformava en una comèdia musical farcida de ritmes alegres i diversos que omplia de colors musicals aquella mena de torre de babel en què s'havia convertit. Encara recordava el color i l'olor de la seva antiga casa, els múltiples colors de la roba estesa, l'olor de fregits que pujava pel cel obert i omplia les habitacions d'aquell aroma de plat a taula i cuina de subsistència. De nit la cosa ja canviava, després de llargues jornades de treball, aquella mena de teatret de la vida es convertia molts cops en l'escenari de representació d'una tragèdia. Deixava enrere les rialles i comentaris alegres entre veïnes, per esdevenir un cau de crits, retrets i cops. La constatació més evident de la frustració, d'una vida farcida de penes i misèria que convertia aquells fets en terreny abonat per excessos d'alcohol i paraules mal dites, L'insult i el menyspreu com a complement directe d'una vida de subsistència, i per moltes dones de pura supervivència. Com la seva mare, que callava i plorava en silenci. Fins que aquell malparit marxava del piset i s'encaminava a emborratxar-se del tot al bar de la cantonada. La mare es tancava a l'habitació, així els fills no la veien plorar, però sí que l'escoltaven -les parets d'aquell edifici eren de paper- i tant ell com la Lucia l'escoltaven. L'escoltaven i no feien res. També ells tenien por, por del que feia i del que podia fer aquella mena de bestiola que amargat per no ascendir a l'escala social com sí que havien fet alguns dels seus germans, descarregava tota la seva frustració sobre la dona, també de vegades sobre els fills. El seu mal humor no tenia amo. Podia arribar a qualsevol membre de la família. Únicament es controlava amb els sogres, amb ells sí que anava amb compte. De fet, pensava que eren els únics a qui tenia por. L'avi arrufava el nas quan el veia i amb una simple mirada feia que els ulls del pare fugissin d'estudi i es concentressin al fons d'un got de vi o

cervesa. Tant li era, la qüestió no fer-se el valent on no era capaç de fer-ho, no li hagués sortit bé. Els avis, tot i grans, eren tot caràcter. Tot i els silencis de la mare, ja imaginaven que aquell imbècil que tenien per gendre no era aigua clara. Segurament no respectava la seva filla, tot i no tenir-ne proves clares. Ara amb el pas del temps pensava que la mare ho feia per ells, per no perdre el poc que tenien i no haver d'assumir el fracàs d'un matrimoni prematur. Quan era molt jove i es va quedar embarassada d'aquell gamarús carregat de somnis i promeses impossibles i amb poques ganes de treballar.

Potser per això li agradava tant la casa dels avis. Era gran –no com aquell pis de mala mort clavat dalt d'un bloc de ciment sense ànima, al bell mig d'aquell barri obrer gris i fosc com la vida dels seus habitants–... hi havia llum en aquella casa, i no solament pel Sol que hi donava a quatres vents. L'edificació, tot i ser humil, era amable, tenia una màgia especial. Ell, un adolescent amb molts somnis i ganes d'allunyar-se d'una realitat diària fosca i sense futur, allí trobava el seu refugi somiat .

Per completar el seu somni calia afegir el cuidat jardí que envoltava la caseta, i que l'àvia Maria cuidava amb molt d'amor. Ple de flors i plantes que omplien de vida i color aquell habitatge humil, però ple de vida i amor, res a veure amb el que veia i tenia a casa. L'avi Pere feinejava tot sovint en un petit racó del jardí, on tenia instal·lat un hortet amb tomàquets i enciams, una distracció que el mantenia actiu, que li donava vida, com molts cops repetia. Així doncs, la caseta dels avis era tot un paradís per aquell xiquet prim i esprimatxat, al que tots li deien Juanito per no confondre amb el seu pare. Cada estiu i d'això ja en feia uns quants, se li obria un món nou per descobrir, per compartir i gaudir amb els amics del poble jocs i entremaliadures, trescant per aquells carrers, horts i racons. De fet, l'àvia Maria li havia cridat l'atenció més d'un cop pel seu comportament assilvestrat i les queixes de veïns que es queixaven de les seves malifetes en solitari o en companyia d'altres galifardeus del poble. Quan aquella colla campava lliure per Canyelles i gaudien d'allò més de la seva llibertat, com a nens, com el que ell era, un nen que s'obria a la vida, al seu futur...

Els avis havien fet aquella casa amb molt d'esforç, treballant molt de valent per pagar-la. L'avi havia estat ferroviari durant tota la vida, des de ben petit, i havia acabat treballant a Vilanova, on havia conegut l'àvia, durant una festa Major. L'àvia era filla de Canyelles i havia treballat de cuinera en un restaurant del poble, i també de vegades, i per temporades fabricant petards a la pirotècnia. Una feina perillosa que a l'avi i a la mare no li feia gens de gràcia. Tots dos coincidien en dir que hi havia molt de perill, però ella, una dona valenta, independent i tot un caràcter, els hi deia que no hi havia

problema, que tot estava controlat, que no la farien canviar, que ella el que volia era treballar i portar diners a casa, allí no sobrava res i s'havia de tirar endavant amb el que vingués.

Prou de gana havien passat a la guerra –repetia molts cops davant de la família–, per a desaprofitar l'oportunitat de guanyar-se la vida al mateix poble. Per ella poder anar a treballar caminant des de casa era un luxe, tot un privilegi afegia tot sovint i així compartir amb altra gent del poble feina, vivències i enraonies. La pirotècnica donava feina a la gent del poble i n'eren uns quants els que hi anaven a treballar. Tot anava molt bé, fins que va arribar el 4 de juliol del 1994 i tot se'n va anar en orris. Vint tones de material pirotècnic varen esclatar en una seqüència de tres explosions i varen escampar la por entre els habitants del poble i la comarca. Varen ser unes jornades especialment dures per al territori. Nombrosos incendis s'estenien per Catalunya fruit de les altes temperatures el vent i la baixa humitat. Per sort no hi varen haver danys personals, sí quantiosos de materials.

Aquell accident va dinamitar també molts somnis, entre ells els de la mare, que s'havia posat a treballar quan el malparit del pare els havia abandonat. Ara i després d'aquell espantós succés ja no va poder tornar a posar els peus a la fàbrica. Psicològicament, estava destrossada, amb els nervis a flor de pell, les mans li tremolaven, impossible tornar a treballar en aquella feina i aquell lloc. Per si no fos poc, s'havia assabentat per uns veïns que el seu marit rondava de nou pel barri. Encara no l'havia vist, però li havien dit i s'ho creia, tot i no veure'l notava la seva presència. Segurament havia esgotat els diners que s'havia endut després d'aquell cop de sort, de feia uns anys, i ara tornava a buscar les engrunes que encara pogués endur-se per cobrir els seus principals vicis, dones i joc, aquells que l'acompanyaven de feia anys i l'havien convertit en un ésser mesquí i abominable. Tant que ni ell ni la seva germana, ni per descomptat la seva mare l'havien trobat gens en falta durant tota la seva absència.

Qui més havia gaudit de la seva absència era la Lucia, que semblava haver-se tret de sobre un gran pes amb la fugida del seu progenitor. Fins i tot tornava a somriure, després d'un llarg període de silencis tensos, estranys, que li havien marcat el caràcter, fent que aquella nena bonica i d'ulls blaus canviés de la nit al dia, com si s'hagués alliberat d'un secret que la portava corsecant molt de temps. Un secret que fins uns anys després no varen descobrir i acabar d'entendre. Era fàcil comprendre el patiment en silenci d'aquella noia, víctima d'abusos des de petita per part d'aquell animal. Un delicte més per afegir a la seva llarga llista de crims dins i fora de la família.

Una baula més que el lligava amb aquella xarxa de maldat que s'havia encarregat d'anar teixint al llarg de la seva vida.

Ell no se n'havia estalviat de rebre cops i garrotades, el mal caràcter del Joan molts cops xocava amb aquell nano entremaliat i curiós que vivia sota el mateix sostre. De vegades en Juanito es revoltava contra les injustícies, insults i cops del seu pare sobre la mare, i també perquè no dir-ho, per aquelles mirades estranyes, sobre la Lucia, que en els primers moments no acabava d'entendre, però que després li varen fer pensar, i es va lamentar de no haver actuat abans en defensa seva.

Mentre ho recordava va baixar el vidre de la finestreta del conductor i va llençar el cigarret a mig consumir a terra, amb fúria, aquells records l'havien posat de mal humor i va mirar el rellotge per calcular quant de temps feia que aquella dona l'havia deixat amb la mel als llavis i l'havia canviat per un telèfon que no feia més que llençar una música enganxifosa i l'ambient força carregat de la cabina.

Feia molts anys de tot aquell succés que li havia canviat la vida, però el tenia molt present al seu cervell. No tindria més de deu anys. Aquell dia i quan ja fosquejava, emprenyat amb la mare, havia sortit de casa els avis i tot sol s'havia encaminat mig plorant i renegant dels seus orígens camí del castell. Volia fugir de casa, desaparèixer un temps, que els de casa notessin el que era estar sense el seu fill, que havia marxat per no tornar, no estava disposat a suportar més injustícies, de cap de les maneres, els hi faria pagar amb la seva absència. Ho faria.

Mentre buscava un lloc on passar la nit, es va fixar en aquell cotxe que al costat del castell romania amb el motor encès, llums obertes, enfocades a un arbre solitari, prop de l'edificació. La porta del copilot era oberta, però no hi havia ningú al voltant. En canvi, dins s'hi movia algú amb moviments estranys, lents i descompensats. Va acostar-se, no tenia res millor a fer, la nit es preveia llarga. Va decidir esbrinar què estava passant amb aquell vell cotxe, un R-12 color vermell que encara llançava a l'aire aquella càrrega tòxica de fums per gasolina mal cremada.

A poc a poc s'hi va anar acostant. Ja s'hi podia distingir la figura que es movia dins del vehicle. Semblava estar passant-ho malament, de més a prop va poder escoltar els seus laments, i uns certs crits de dolor. Definitivament, allí en passava una de grossa. No semblava que ningú més ho hagués pogut veure i escoltar.

Un paio alt i prim lluitava assegut i mig rebregat sobre si mateix, per controlar una ferida lletja, que escopia sang per la panxa i anava tacant la camisa blanca que portava. A poc a poc l'anava tenyint d'un color vermell fosc. La vida se li esmunyia per aquell forat de l'abdomen. Tot i els seus esforços, no semblava tenir aturador.

L'home va reparar en ell. El noi se'l mirava fixament. Primer es va quedar sorprès i després reprimint un crit de dolor li va fer un gest amb la mà perquè s'acostés. Amb la mà ensangonada li demanava ajuda, o això pensava en Juanito, que li estava indicant aquell desconegut malferit, que sens dubte s'estava morint dessagnat.

> –Acosta't xaval, no tinguis por...– li va dir amb un fil de veu, mentre intentava a la vegada controlar el dolor que per dins el corsecava i li deia amb claredat que li faltava ben poc per fugir definitivament d'aquest món –... acosta't collons, no tinguis por...– li va cridar mentre deixava anar un crit de dolor per l'esforç realitzat –no et faré mal xaval, no et faré mal...-acosta't...

En Juanito, es va anar acostant a poc a poc, a tocar de la porta oberta, mentre observava amb molt de compte els moviments d'aquell moribund que hi havia al seu davant. Quan estava a prop va veure una pistola, deixada sobre el seient del copilot i apuntant cap a l'exterior. Tot i que no es va sentir directament intimidat, era evident que aquell home no la portava perquè sí. Segurament era dels que la feia servir sovint, tot i que en aquest cas, algú se li havia avançat i l'havia caçat abans que ell pogués respondre i sortir indemne ves a saber de quina acció criminal. Potser no era així, però per ell, i dins de la fantasia que s'havia anat creant, era així com ho veia, i potser per això, es va fer el valent i va decidir acostar-se al ferit, i obrir la boca per dir-li:

–Senyor, què li ha passat? Vol que avisi algú? Aviso al metge?– li va dir ell de forma atropellada, sense poder controlar com volia el ritme i la cadència dels interrogants plantejats. Mai s'havia trobat amb una situació com aquella, i menys amb un home com el que tenia al seu davant. Que estigués ferit i amb una arma a l'abast només passava a les pel·lícules, d'aquelles que li agradaven, però que només eren pel·lícules, no la realitat que ara mateix tenia a tocar.

L'home el va mirar amb aquells ulls foscos, ja mig apagats per la pèrdua de sang. Va dibuixar un mig somriure forçat, no volia que el noi s'espantés i acabes fugint.

Aviat la mort faria acte de presència i es decidia a fer l'últim tango amb aquell cos malferit, que s'encaminava cap al més enllà. Aquí li quedava poc per fer, i encara menys per dir.

–No xaval, no... no cal que avisis ningú, ja és massa tard per a mi..., aquest cop estic fotut, ben fotut, aquest cop m'han caçat ...– li va deixar caure, arrossegant les últimes paraules. Semblava que tot i el patiment que es dibuixava en el seu rostre volia tenir un moment amable, fins i tot dolç amb aquell noiet que se'l mirava amb ulls esbatanats, un xic tristos, sense acabar d'entendre el que estava passant –... però et vull demanar un favor, un d'especial xaval...– i es va aturar per uns segons abans de continuar la seva petició –... acosta'm aquell paquet de cigarrets...-sí el de *Fortuna*, i encén-ne un, ho saps fer oi? ja no ets un crio, digues que sí xaval... digues que ho sabràs fer...– li afegeix ara amb dificultat, i escopint un xic de sang per la boca. Rumia que tot allò potser va més ràpid del que ell es pensava, mentre el noi el contempla en silenci, i sense perdre temps i amb dits tremolosos posa un bri de foc a un dels cigarrets que ha extret del rebregat paquet.

Li posa als llavis, assegut al seu costat mentre l'altre aparta l'automàtica del seient amb un gest ràpid de mà i la deixa sobre el quadre de comandament. Després, ja més relaxat mira al front, xucla amb fruïció una pipada d'aquell cigarret tan especial, segurament l'última, mentre li diu:

–Que no et robin el futur xaval, que no te'l robin...– li etziba ell estossegant i empitjorant encara més la seva situació. Fumar no li ha anat bé i el seu cos comença a tremolar de forma visible –... i ara fuig, no et quedis aquí, allí on vaig no et necessiten. Tu que pots viu xaval, viu...– i s'atura un segons abans de continuar –gràcies xaval, no sé ni com et dius... però gràcies... jo em dic Paco, però tothom em coneix com *el Perla*, ja veus... una perla negra, com el futur que m'espera...– i una glopada de sang interromp el seu raonament –estic acabat, però tu no–, i amb un gest de la mà li indica una bossa d'esports de color blau i amb els cercles olímpics que roman al seient del darrere –és per a tu, agafa-la i corre... corre tant com puguis... i no oblidis...

Tornar a aquell indret li ha fet recordar aquella trobada totalment fortuïta i que li va canviar la vida. Aquella bossa era plena de bitllets, el resultat d'un atracament que no

va acabar de sortir bé. Semblava un treball fàcil robar la nòmina d'aquella empresa de Cunit. Un "Pim Pam" i ja estava, però no va ser així. Tots dos, *el Perla*" i *el Mono* – aquest últim un paio baixet, malcarat, amb poques llums i força pelut– eren companys i socis de malifetes, tripijocs i altres delictes menors. Nascuts i criats al barri de Sant Adrià, amb un llarg historial delictiu i alguna estada a la presó des de ben joves, eren carn de canó. Una mala nit, després d'unes quantes cerveses i unes quantes calades de maria de baixa qualitat, varen decidir donar un pal a aquella empresa, hi havia treballat un company de cel·la, un xic bocamoll i que encara en tenia per uns quants anys més al *trullo*. Els hi va explicar que aquella fàbrica remenava força calés, i per pagar la nòmina en negre i les hores dels sacrificats empleats, un parell de paios del banc els hi portaven amb sobres cada final de més, a mitja tarda. Tot un caramel·let si volien anar-ho a buscar.

No comptaven que aquell suposat parell d'empleats de banc amb què es varen trobar de front i als que varen voler sorprendre al pàrquing del costat del banc, no es deixessin intimidar. Que es defensessin davant de les seves *pipes*, ni per suposat que anessin armats. Aquell parell als que varen voler intimidar eren un empleat del banc, però també un vigilant jurat fora de servei, que es guanyava uns calerons fora d'horari laboral i que va reaccionar de forma automàtica traient la seva arma reglamentària. Del tiroteig que es va formar va caure *el Mono*, que en realitat es deia Jesús, amb cara de no entendre res i com aquell imbècil els hi havia plantat cara i els hi havia disparat sense més. El vigilant també va rebre força, però abans va malferir al Paco, que tot i que al principi no va donar importància a la seva ferida a poc a poc es va adonar del seu error de càlcul. La bala incrustada al seu abdomen va anar fent la seva feina i el va anar debilitant a poc a poc, una mort lenta i dolorosa, una que ell ben poc es podia esperar un cop havia arrencat aquella bossa plena de diners d'un tremolós oficinista que es va pixar a sobre mentre ell tot i ferit fugia amb el cotxe i abandonava al *Mono* mort als seus peus i al vigilant malferit i segurament pell al cap de poca estona. No li havia tremolat el pols a l'hora de disparar, un cop va veure caure al seu col·lega, però un cop abatut aquell malparit i l'altre li entregava els diners sense mirar-lo a la clara, plorant i suplicant per la seva vida no va voler ampliar la carnisseria que s'havia format en pocs segons. Va arrencar el R-12 i va fugir a tota llet per carreteres secundàries, sabia que el buscarien, un atracament com aquell amb morts no passaria per alt a la guàrdia civil i la policia. Els mossos feia poc que s'havien incorporat a la festa, i estava segur que no pararien fins a atrapar-lo.

Per sort es coneixia la comarca d'un temps en què hi havia treballat de forma legal. Tot i que aviat es va cansar de matinar i fer les hores reglamentàries en aquella fàbrica de pneumàtics, i finalment ho va deixar. Tenia pressa per guanyar diners i pagar-se els seus vicis, cada cop més sovint, cada vegada més cars. A més volia "pasta", volia impressionar la seva princesa de barri, aquella noieta morena, de formes arrodonides i amb un cos que li feia perdre la son i el feia somiar despert. La Jenifer era el seu somni, des del primer dia que l'havia vist en aquella discoteca del barri. Per ella estava disposat a lluitar i superar aquell malson en què ara mateix es trobava immers. Llàstima que va calcular malament les seves forces. La seva resistència s'anava esmicolant com un castell de sorra, i a poc a poc el seu cos ferit va anar cedint al dolor i a la pèrdua de força, fins i tot li costava de coordinar els seus moviments, per això va aturar-se allà dalt, al costat del castell i amb Canyelles als seus peus. No sabia com acabaria, però si ho feia ho faria allí dalt, tranquil, sol i pensant que l'havia cagat. Tot havia sortit malament, aquell treball havia estat una cagada total, el seu col·lega era mort i ell no tardaria a acompanyar-lo a l'infern reservat per als perdedors, que com ell no saben acabar les feines.

L'aparició d'aquell nen li va fer recuperar les escasses forces que encara li quedaven, però també, i això era el més important, l'ànim abans d'acomiadar-se d'aquest món. Havia trobat algú amb qui compartir el seu últim secret, algú a qui cedir el fruit d'aquell desgraciat atracament, algú que pogués aprofitar aquells diners tacats de sang, abans no fos massa tard i l'acabessin trobant mort dins d'aquell cotxe robat feia unes hores a prop de l'estació de Vilanova. Seria sens dubte la seva caixa mortuòria, perquè d'allí dins ja no hi sortiria en vida. Només calia veure com estava, tot just respirava i anava perdent sang per aquella ferida que a poc a poc s'havia tornat molt lletja.

En un últim rampell de força, va posar primera, pitjà a fons l'accelerador i va fer un cop de volant, per dirigir el cotxe fins al límit del turó on hi havia el castell. Pocs segons després queia a plom per aquell petit talús, fins a quedar cap per avall i fent un bon terrabastall dins uns horts veïns, que varen esmorteir la seva caiguda al buit. Aquella va ser l'última demostració de força, de rauxa mentre perdia definitivament el coneixement i *el Perla* s'acomiadava d'aquest món cruel i injust sense haver triomfat com ell volia.

Mentre aquell xaval ho observava tot a una certa distància, amb els ulls molt oberts i encara un xic tremolós per tot el que havia viscut en pocs minuts al costat d'aquell delinqüent sense sort ni futur.

La sorollada de l'accident va fer que diverses llums de cases veïnes s'obriren de cop, i alguns veïns sortissin als balcons per saber què passava, però en Juanito ja no hi era, havia decidit posar el màxim de distància entre ell i aquell succés, no volia que ara l'agafessin a ell, que corria esperitat amb la bossa d'esports a les mans, i no estava disposat que li prenguessin aquell regal, aquell tresor, encara que estigués tacat de sang i ell no fos més que un nen encuriosit i fantasiós que passava per allí.

Recordava perfectament com va anar tot quan es va presentar a casa dels avis. La mare el va rebre cridant, preguntant on s'havia posat i clavant-li una bufetada per la mala estona que havia passat amb la seva desaparició. Per sort el pare estava al pis de Vilanova i no havia viscut el que havia passat i ,per tant, la clatellada de la mare seria el seu màxim càstig i allò vulguis que no, el va alleujar. Els avis dormien de feia una estona, preocupats, però alhora convençuts de què el nen tornaria, al cap i a la fi, no tenia on anar el xiquet, i el poble era ben petit si havia decidit amagar-se, no tardaria a tornar li varen dir a la seva filla, com així va ser. Ella se'l va quedar mirant, amb cara de preocupació i d'haver plorat una estona, preocupada per la discussió que havia generat aquella fuga del niu, encara que fos per unes hores.

Per tota resposta ell li va donar la bossa d'esports, ara mig oberta, i deixava al descobert que era ben plena de bitllets de molts colors, entaforats matusserament al seu interior. N'hi havia una bona picossada, sens dubte *el Perla* i *el Mono* havien disposat d'un bon *xivatasso*, però per desgràcia seva no en podrien gaudir en aquesta vida, i allí on anaven no els hi farien falta, el viatge el tenien tot pagat.

Davant la sorpresa de la mare i que les paraules no li acabaven de sortir de la boca, en Juanito li va explicar:

–Els he trobat mare, ara són nostres, nostres i de ningú més...– li va dir ell ara sí aixecant la veu i mirant de dibuixar un somriure trapella a la seva mare –...no preguntis mare, no preguntis... són nostres i ja està...– i es va acostar a ella i li va fer un petó i una forta abraçada que l'altra va correspondre amb un fil de veu i mentre de nou els seus ulls enrogits s'entestaven a deixar anar alguna llàgrima fugissera en aquella nit tan clara sota el cel de Canyelles.

Poc va durar l'alegria a casa dels pobres. La mare va tenir la mala idea de comentar al pare –i per descomptat ensenyar aquells feixos de bitllets– la troballa que havia fet en Juanito, tot i que tampoc aquell malparit va voler saber massa com se les havia empescat aquell marrec per obtenir-ho. El que sí que varen aconseguir és que el

patriarca de la família fotés el camp al cap de pocs dies, això sí, amb tots els diners, com a resultat de tota aquella història i els deixés tranquils una bona temporada.

Quan va tornar ell ja no era un marrec, era tot un jove fornit i espavilat que va plantar cara a aquell espantall, prim i desmillorat pels seus pitjors vicis, una ombra de l'home fatxenda i somiatruites que havia estat en el passat. A més i després de l'accident de la pirotècnica, la seva mare no estava bé, no havia pogut tornar a treballar, volia tranquil·litat i oblidar aquell príncep de fireta que havia convertit els seus somnis juvenils en un malson que encara se li apareixia moltes nits.

Se li havien acabat els diners, cridava i repetia al vent, Deia que encara era el cap de família i que el deixessin tornar. Però ja no va ser així, a casa ja no el varen deixar entrar, aquest cop no. Si de petit no s'havia encarat amb ell, aquest cop era diferent, i tot havia canviat, allí ja no hi pintava res, l'únic que feia era nosa i arrossegar vells records per la memòria de tots tres, uns que volien oblidar i enterrar definitivament. Tant ell, com la seva germana i la mare –que plorava de nou en el silenci de la seva habitació– no el volien tornar a veure, massa mal els hi havia fet en el passat i no volien, ara que estaven mitjanament bé –la Lucia treballant en una perruqueria i ell en un magatzem– que aquell malparit els arrabassés el poc que havien aconseguit amb molt d'esforç entre els tres.

Els cops al vidre d'aquella dona el varen treure dels seus pensaments, per uns minuts s'havia oblidat d'ella, i també del que vindria després. Aquella trucada inoportuna i els records del passat l'havien destrempat completament i ara mateix no es veia massa amb cor de reprendre aquella mena de joc sexual que havien deixat a mitges.

–Perdona nen, ho sento... havia de contestar ...– li va dir ella amb un posat de nena entremaliada, dibuixant un somriure ampli amb aquells llavis molsuts i unes dents que s'endevinaven perfectes –era el meu fill. Em trucava des d'Austràlia. Està fent un doctorat i em tenia preocupat, feia uns dies que no em contestava i la veritat, no sabia què li havia passat... ja saps les mares...

Ell la va mirar amb displicència, decidit a intentar recuperar el temps perdut, la feina que havia quedat a mitges. Ella li va semblar que li veia reflectit als seus ulls, ara més distesos, fins i tot juganers, mentre li dedicava un somriure de compromís i el seu cap bullia per teixir els seus pròxims passos, aquells que sens dubte hauria d'executar.

Fes el que fes no hi havia pressa, no almenys de moment, mentre es deixava fer i aquella cinquantina de bon veure s'esmerçava, ara sí, en fer-li passar una bona estona i que el seu membre fins fa un moment flàccid, recuperés el seu vigor i la mida adequada per gaudir del moment i no fer-lo quedar com un *tita freda*.

Mentre mirava el sostre va poder veure la decoració d'aquell vehicle, i no va poder deixar de pensar que es corresponia ben bé amb la primera impressió que va tenir quan va veure aquell paio parat al seu costat.

Un calendari d'una noia amb poca roba, l'escut de la *Legión*, una bufanda del Real Madrid i una foto del Cristiano Ronaldo entapissaven aquella mena de sostre multicolor que tenia ara mateix al seu damunt. Els dits hàbils i sobretot la boca d'aquella rosa oxigenada, que es deia Sònia li feien pujar al cel i veure els àngels tocant música.

–No ho havia fet mai en una grua, ves per on nen, quina *ilu*..., m'has deixat perplexa quan m'has recollit, que *xulo*...– li va dir ella arreglant-se un xic el cabell i repintant-se els llavis mentre ell s'apuja la bragueta i mira de recompondre un xic el seu cos i pensaments. –... tot i que al principi m'has sorprès, i no sabia ben bé si pujar, no creguis, que jo no vaig amb qualsevol i menys en els temps que corren. L'aplicació és segura, però mai se sap que et pots trobar, que n'hi ha cadascun que no vegis... de "rarets" uns quants i no saps massa en quin embolic et pots posar... encara sort que tu ets legal... i m'ha agradat molt el que hem fet... i si vols repetim, que jo encara tinc temps... i els nens ja són grans...– li diu i deixa anar una riallada que ressona per tota la cabina de la grua mentre ell se la mira sense acabar d'entendre on li veu la gràcia.

–Me n'alegro...–li respon ell corresponent també amb una riallada–... la veritat és que la grua és del meu cunyat, me l'ha deixat per unes hores... i si vols que et digui la veritat no me n'he pogut estar, no volia fer tard...

De fet, no sap què diria aquella dona si sabés que per a ell també és la primera vegada que ho fa dins de la cabina d'una grua. Una grua de *"GRUAS RAMÓN somos tu salvación*" i que porta al darrere pujat un BMW X-3. Un potent 4x4 que fins fa una hora era el seu vehicle de transport. No és seu, l'havia robat a Vilafranca del Penedès, preocupat per no fer tard a la cita que havia establert a través de l'aplicació de

contactes sexuals “*Estudias o Trabajas*”, per gent ja granadeta i que tan bé li ha funcionat els últims mesos. Però per desgràcia tot se n’havia anat en orris. Aquell trasto s’havia espatllat al bell mig d’aquella carretera secundària, la que havia agafat per anar a recollir la seva companya de jocs sexuals. Només faltava que passessin per allí els mossos i li demanessin els papers. Aleshores sí que l’hauria fet ben grossa. Per sort i al cap de pocs minuts va veure aparèixer aquell camió-grua.

El conduïa un paio baixet, calb, amb pinta de boxejador mig torrat, i que va desplegar una rialla d’orella a orella mentre li oferia els serveis d’aquella grua pirata. No li va costar gaire pensar que tot no estava perdut, i que l’aparició d’aquell individu potser li arreglaria la festa. Enrere quedaven els renecs i improperis que tot just uns minuts abans havia escopit a l’aire per la seva mala sort. Ell mai arribava tard, i aquell dia semblava que tampoc seria una excepció.

Per això va decidir acceptar l’ajuda d’aquella bestiola, que al principi somreia, suposava pensant la factura que li clavaria per recollir-lo al bell mig d’aquella carretera. Aprofitant que el dia s’amagava, havia començat a ploure i tot s’anava posant en contra seva.

Ha estat una llàstima que el paio s’hagi posat pesat, i li hagi demanat els papers, l’assegurança, un pagament per avançat i no sap quantes coses més. Ha estat un error per la seva part, i el destinatari d’una bona trompada, la que ha rebut com a premi abans d’acabar entaforat al maleter del BMW. L’ha lligat amb cinta americana - que sempre porta a sobre per si de cas - i amb la boca ben tapada per si se li acut despertar-se abans d’hora i intentar fer algun crit de socors. Calcula que encara en té per una estona de somni forçat, però per si de cas no vol temptar la sort, ja n’ha gastat prou aquell dia i no vol que se li acabi.

Mentre observa com la dona s’acaba de arreglar, pensa en *el Perla* i el que li va dir abans de morir.

–Que no et robin el futur xaval, que no te’l robin... i sobretot tinguis en compte els detalls, els detalls són importants, i recorda, els treballs s’acaben, mai es deixen a mitges, recorda-ho xaval... paraula de professional.

S’hauria d’afanyar, s’havia fet molt ràpidament de nit. Tot i que la dona no li semblava un perill per als seus interessos ja pensaria què feia amb ella. De l’altre no n’estava tan segur, el paio del maleter era una nosa, una de molt pesada, i ell, com li havien

recomanat les feines les acabava, sempre les acabava. A més que cony, ell era del Barça i aquell paio li queia malament, molt malament.

El sonar del campanar el va fer tornar a la realitat, definitivament havia d'actuar, es feia fosc a Canyelles, i la pluja de nou va aparèixer per l'horitzó, per interpretar el seu particular concert, aquell que només l'aigua i el vent fa especial.

Ajuntament de Canyelles